

Schmidt Mária: A kaviárelit esete a népszuverenitással

2017 június 19. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Kiismertük ?ket.

Négy év háború és négy év forradalom
több generáció m?vét lerombolta.
Több generáció szükséges az újjáépítéshez.
Minden egyéb illúzió és önáltatás.

Ferrero

A népszuverenitás

A száz évvel ezel?tt zárult els? világháborúból egy új világ született. Az 1917-es év sorsdönt?vé vált *Európa* jöv?je szempontjából. A februári forradalom, majd a bolsevik puccs maga alá temette a cári *Oroszországot,* egy új, eddig még soha, sehol ki nem próbált kormányzási formát vezetett be, és azt az univerzális ígéretet fogalmazta meg, hogy a marxi tanításoknak megfelel?en, a proletariátust hatalomba juttatva, megvalósítja a társadalmi egyenl?ségre alapozott, kizsákmányolás mentes új rendet. Amint kiküszöböli a társadalmi osztályok közötti konfliktusokat, felszámolja önmaga uralmát és elvezet bennünket a tökéletes társadalomhoz: a kommunizmushoz. A reálpolitikai konfliktusokban kivérezni látszó európai színtérre ezzel párhuzamosan egy másik, hasonlóan utópikus és univerzális ellenígérettel jelentkezett be az *Amerikai Egyesült Államok:* elnökének, Wilsonnak, 14 pontos ajánlatával. Ett?l kezdve az egész huszadik századot meghatározta a fenti két jöv?kép versengése, megszabva kontinensünk és ezen keresztül a világ sorsát.

A háború utolsó évében sorra megbuktak az európai nemzeteket irányító dinasztiák. A *Romanovok*, a *Hohenzollernek*, a *Habsburgok*. Elkergették a török szultánt, és a két korszer?nek t?n? ígéret szellemében kontinensünk egy jelent?s része feladta, pontosabban feladni kényszerült monarchikus, arisztokratikus társadalomszervezési elvét, és áttért a népszuverenitáson alapuló többségi demokráciára. Ezzel zárult az a folyamat, ami a 19. század második felére általánossá tette a monarchiák demokratizálódását, az udvar és a parlament szövetségét: az alkotmányos királyságot.

Amikor az els? világháború után *Közép-* és *Kelet-Európa* országai kénytelenek voltak a szakrális er?vel felruházott legitimációról a népfelség elvére áttérni, ezt a váltást küls? kényszerként, a gy?ztesek által rájuk oktrojált, idegen uralomként fogadták. Amúgy is hosszú id?t vesz igénybe egy új államforma elfogadása, hát még akkor, ha a népfelségre hivatkozó uralmat nem támasztja alá a népakarat. A köztársasági államforma bevezetésér?l ugyanis nem rendeztek, nem rendezhettek népszavazást, ahogy az új határok meghúzásánál is csak egyes esetekben engedték érvényesülni a nemzeti önrendelkezés elvét. Mindez már az els? perct?l kezdve aláásta a demokratikus rendszerek legitimitását, ami így sebezhet?vé és bizonytalanná tette az új rendet. A legitimációs bizonytalanságokat tetézte az a békerendszer, amelyet megalkotói utópikus elvekre alapoztak, miközben teljes mértékben figyelmen kívül hagyták azokat a reálpolitikai megfontolásokat, amelyek érdekbeszámításos megegyezést eredményezhettek volna.

Az egymással rivalizáló utópisztikus jöv?képek egyaránt univerzalisztikus igénnyel léptek fel. A szuverén nemzetállamokban legy?zend? és meghaladandó akadályokat láttak, melyek partikuláris érdekei gátolják azokat a nagyszabású terveket, amelyek megvalósításához a kommunistáknak világforradalomra, a demokratáknak világkormányra, más szóval: globális hatalmi er?központokra van szükségük. Ennek érdekében nemzetközi szervezeteket hoztak létre, melyeknek egyrészr?l a kommunista világforradalmat kellett volna el?segíteniük, másrészt biztonságossá kellett volna tenniük a világot a demokráciák számára. A kommunisták *Moszkva* akaratát a *Kominternen*, majd a *Tájékoztató Irodán* keresztül érvényesítették, de miután 1941 és 1945 között a közös háborús tapasztalatokban kell?en összecsiszolódtak a nyugati demokráciákkal, nem volt akadálya annak, hogy a nyugatiak által m?ködtetett nemzetközi szervezetekben, így az *ENSZ*-ben is, együttm?ködjenek riválisaikkal. Befolyási övezeteik elhatárolása mellett ugyanis végig közös érdekükként azonosították be a nemzeti szuverenitások ellehetetlenítését, de legalábbis visszaszorítását.

Az els? világháború utáni új világban tehát az örökletesség arisztokratikus-monarchikus rendjét felváltotta a népszuverenitás, a népképviseleten alapuló többségi demokrácia. A demokratikus rendszerekben a nép szabad választásokon választ képvisel?ket, akiket megbíz a hatalom gyakorlásával, a törvények megalkotásával és a kormányzati felel?sséggel. Az így m?köd? rendszerekben a többségé a jog a kormányzásra, a kisebbségé a hatalom bírálatára, annak érdekében, hogy szabadon szólva, írva, szervezkedve, a következ? választáson

meggy?zhesse a többséget az általa kínált alternatíva melletti döntésr?l. Ezeknek a feltételeknek a teljesülése esetén a szabad választáson többséget kapott politikai er? legitimen, az adott alkotmányos feltételeknek megfelel?en gyakorolhatja a hatalmát.

A huszadik század els? felében az angolszász kezdeményezésre létrehozott *Népszövetség* feladata volt, hogy a világ közvéleményére támaszkodva szerezzen érvényt az els? világháborút lezárni próbáló békeszerz?déseknek és alakítsa ki azt a globális eljárási és konfliktuskezelési módszert, amin keresztül a régi-új hatalomgyakorlók birodalmi érdekérvényesítésüket az új világ követelményeihez igazodó módon gyakorolhatják. A nemzetközi szervezetek célja ugyanis mindig az, hogy az éppen uralkodó befolyást gyakorlót a háttérben hagyva, azt elszemélytelenítve, attól elkülönülten lépjenek fel. A *Népszövetség*, a magát csak a finanszírozásra korlátozó USA távolmaradása okán a *Brit Világbirodalom* túlélésére koncentráló britek irányítása alatt állt, hasonlóan ahhoz, ahogy utódszervezete: az ENSZ, és annak leányszervezetei az USA, illetve az *Európai Unió* a németeké alatt. A globális szervezetek feladata, hogy elrejtse el?lünk a folyamatok és az intézkedések mögött álló tényleges szándékokat, érdekeket és szerepl?ket. Egészen más optikája van ugyanis annak, ha valahová az ENSZ-csapatok vonulnak be, mondjuk békefenntartani, mintha az amerikai, vagy éppen a brit és a francia fegyveres er?kkel állnának szemben. Könnyebb elfogadtatni a megszorító intézkedéseket és az adósságspirálba való zárást, ha azt az *IMF*, az *Európai Bank* és az *Európa Tanács* kényszeríti ki, mintha szimplán a németek tennék. Ugyanakkor egy bizonyos id? elteltével a globális szervezeteket m?ködtet? tisztvisel?k kezdik magukat önálló játékosokként tételezni. Saját érdekeiket szem el?tt tartva próbálkoznak azzal, hogy a külön kasztba tömörült nemzetközi bürokrácia érdekei alá rendeljék azokat a választott politikusokat, akik demokratikus választások útján kerültek pozícióikba, tehát választottak és leválthatók. Velük ellentétben a bürokratikus kaszt legtöbb képvisel?je arctalan, és számonkérhetetlen.

Aki próbált már kidobóembert meggy?zni bármir?l,
annak van fogalma arról, hogy igazából
hol az értelmiség helye a társadalomban.

Kemény István

Az európai bürokrata kaszt

Ezzel el is jutottunk az Európai Unió jeleléhez. Az Európai Unió és szervezetei mára minden kétséget kizáróan az európai bürokraták irányítása alá kerültek. Az ott dolgozók: tartozzanak az apparátushoz, vagy legyenek a politikai testületek tagjai, hatalmas fizetéseket, az európai, s?t a világátlagot messze túlszárnyaló jövedelmeket vesznek fel, adómentességet és teljes kör? társadalombiztosítást élveznek. Kiváltságaik biztosítását hatásköreik folyamatos tágításától várják, ezért újabb és újabb területeket akarnak fennhatóságuk alá vonni. Számukra a nemzetállami szuverenitás a legfontosabb gátló tényez?. Annak felszámolásától várják személyes karrierjük, anyagai el?nyeik biztosítását. Ez az a cél, aminek megvalósítása érdekében minden eszközt bevetnek. Egy pillanatig sem tartja ?ket vissza a tény, hogy törekvésük mögött nincs semmiféle legitimáció, legalábbis nem olyan, aminek bármi köze lenne a népszuverenitás, a többségi demokrácia elveihez. Az uniós bürokrácia mára teljesen elszakadt az európai polgárok érdekképviseletét?l, saját kasztérdekein kívül senkire és semmire nincs tekintettel. *Ronald Reagan* híres aforizmájával élve: Ma az a legrémiszt?bb mondat: az Uniótól jöttem, hogy segítsek.

A minap fogadott el az *Európai Parlament* baloldali többsége, több tucat hozzájuk tartozó néppárti elvtársuk szavazatával megtámogatva egy újabb *Magyarország* elleni határozatot. (A magyar baloldal dicstelen szerepét ennek kimunkálásában és kilobbizásában most nem ragoznám, mert az ? hazaáruló szereplésük az 1920-as évekt?l napjainkig töretlen, ami 2004. december 5-én a kett?s állampolgárság elleni szavazáson csúcsosodott ki. ?k mindig, minden helyzetben megtalálják azt az idegen érdekkört, amit szolgálhatnak!) Mindezt tetézi az a cikk, amit az európai politika egyik legvisszaszítóbb figurája *Guy Verhofstadt*, 2017. május 24-én, *Európa illiberálisaival szemben* címmel megengedett magának. Verhofstadt egykori belga miniszterelnök, az európai parlament liberális frakciójának vezet?je. Tudni kell, hogy pártja soha nem szerzett abszolút többséget egy választáson sem, és az is tény, hogy az általa képviselt föderális *Belgium* gyakorlatilag folyamatosan kormányozhatatlan, kormányalakításai nemegyszer több évig eltartottak, ami nyilván felettébb kívánatos és így modellérték? azoknak a hivatalnokoknak, akik a politikai kontrollt amúgy is csak ny?gnek tekintik. Szóval ez a Belgiumon belül is csak néhány százalékos támogatással rendelkez?, Brüsszelbe ejt?erny?zött krakéler végtelenül élvezi, hogy miután *Daniel Cohn-Bendit*

visszavonult és *Macron* újdonsült francia elnök stábját er?síti, el tudta foglalni a legagresszívebb és legellenszenvesebb uniós politikus helyét. Cikke egybecseng az ellenünk elfogadott határozat leglényegesebb pontjaival, ami nyilván nem véletlen.[1]

Írása elején a hivatásos liberális megállapítja, hogy „*a menekültválság alapjaiban rázta meg Európát, mert ahelyett hogy* ***kollektív felel?sséget vállalva irányítottuk volna a migránsáradatot Európába****, a feladatot a határországokra toltuk. Ez szétzilálta az európai szolidaritást. Ahogy az is, hogy együttesen nem állítottuk meg Asszad, szíriai elnököt, aki háborús b?nöket követett el a saját népe ellen, és a helyzet kezelését ráhagytuk Putyinra és Iránra*." [2]

Szép kis liberális az, aki kollektív felel?sségr?l beszél, egyéni helyett! Kollektív felel?sségr?l a huszadik század totális diktatúrái hadováltak, a nácik faji alapon, a kommunisták osztály alapon vélték megállapíthatónak és mindkett?nek kollektív üldözés és népirtás lett a következménye. Verhofstadt már az elején leszögezi: a migránsáradatot be kellett volna engedni Európába, ahelyett hogy holmi határokkal bíbel?dtünk volna. Szerinte az európai szolidaritás egyik feltétele ez, a másik meg az, hogy aktívan beavatkozunk a szíriai polgárháborúba és megdöntjük *Aszad* elnök uralmát. Hogy mégis hogyan, amikor az Uniónak nincs közös védelmi politikája, tehát nem rendelkezik hadsereg felett, az olyan apróság, amivel egy elkötelezett liberálisnak nem kell foglalkoznia, mint ahogy arra sem kell kitérnie, hogy ha Aszad megbukik, mégis ki lép a helyére? Ki szavatolja majd, hogy nem süllyed még a mostaninál is kilátástalanabb helyzetbe, ahogy az *Líbia* és a többi demokráciává bombázott szomszédos országgal megtörtént. Tudom, hogy egy kis ország politikusaként Verhofstadt megengedheti magának azt a luxust, hogy következmények nélkül formáljon szavakat a szájával, hiszen sem a döntés, sem a végrehajtás nem az ? kompetenciája, ahogy a következményeket sem neki kell mérlegelnie és viselnie. Az azonban nyilvánvaló, hogy Verhofstadt urat szerény képességei megakadályozzák abban, hogy az általa is támogatott *arab tavasz* óta eltelt id? alatt összegy?lt tapasztalatokból tanuljon, ami arra enged következtetni, hogy reménytelen esettel állunk szemben.

Ezt támasztják alá kirohanásai *Jaros?aw Kaczy?ski* és *Orbán Viktor* ellen. Öveket becsatolni: a jól ismert, unalomig ismételt vádpontok következnek: *Orbán nem átallott új alkotmányt elfogadtatni a Magyar Országgy?léssel*. (Amit a magyar parlament képvisel?i kétharmados többséggel elfogadtak. Halkan jegyzem meg, hogy a német újraegyesülést követ? alkotmánymódosítást is hasonlóan fogadta el a német parlament.) *Orbán meg akarja tartania a hatalmát*! Ami hallatlanul illiberális, és persze illegitim próbálkozás. (Merkel asszony most pályázik 4. ciklusára. Várom is, hogy mikor támadja be Verhofstadt érte!) *Orbán ezen felül bántja a civil szervezeteket és az ellenzéki médiát addig adóztatja, amíg azok becsuknak*. (Miért számít bántásnak, ha átláthatóságot követelünk t?lük? ?k folyamatosan mások zsebében turkálnak, és mindenhol korrupciót szimatolnak. Példát az ellenzéki médiákat sújtó külön adókra! Mert er?s a gyanúm, hogy félrehallott valamit.) *Az európai pénzt az eurószkepticizmus hirdetésére használja.* (Elég szégyen volt, hogy az uniós csatlakozásról tartott népszavazás el?tt a regnáló szociálliberálisok nem adtak a közpénzb?l a csatlakozást ellenz?k kampányára.) Ez az érv is azt bizonyítja, hogy újabban az a liberális, ha el?írjuk, mit lehet mondani, és gondolni. Nem mintha meg lennénk lep?dve. Nekünk is kijutott ebb?l a fajta liberalizmusból. Ezt a politikát képviselte nálunk az *SZDSZ*, akiket a magyar választópolgárok 2010-ben kiszavaztak a politikai életb?l. *Be akarja záratni a CEU-t, ami a kritikus gondolkodás ellehetetlenítését jelenti!* (A CEU egy olyan liberális fészek, amiben a hallgatók 80%-a külföldi, *safe space*-t m?ködtet, sportot ?z a *migránssimogatásból* és soha nem hív meg olyant, aki mást gondol a világról, mint ?k. Magáról azt hazudja, hogy a világ legjobb egyetemei között van, amir?l sajnos a világ még nem szerzett tudomást, különben valamelyik listán, csak helyet kapott volna az els? ötszáz között.) Mindezek alapján megállapítja, hogy *Orbán egy despota, akinek nincs helye az értékalapú Európai Unióban, ahogy a lengyeleknek sem.* Ezért Verhofstadt a kizárásukra szólít fel.

Ugyanez a hang, ugyanez az érvrendszer jelent meg az *Európai Parlament* 2017. május 17-i állásfoglalásában, amit a magyarországi helyzetr?l fogadtatott el. (2017/2656 (RSP)) [3]

Ami ebben a szégyenletes és ostoba határozatban a legszembeötl?bb, az az, hogy **az Európai Parlament, aminek hivatása az európai emberek érdekeinek képviselete lenne, egy olyan határozatot fogadott el, ami egy uniós tagországgal szemben az európai állampolgársággal nem rendelkez?, zömükben úti okmányaikat felmutatni sem hajlandó, illegális gazdasági migránsok jogait és érdekeit helyezi el?térbe**. Mindezt azokra az emberi jogokra hivatkozva teszik, amiket az uniós uralkodókaszt teljesen parttalanná tett, és arra a szolidaritásra hivatkozik, amit velünk, kelet-európaiakkal szemben soha nem vett komolyan és ezért nem is gyakorolt.

Az Európai Parlament többsége szerint a magyar hatóságok „*2016 novemberében egy tisztességtelen bírósági*

eljárás során Ahmed H. ciprusi illet?ség? szíriai állampolgárt 10 éves börtönbüntetésre ítélték pusztán azért, mert a feszültségek oldására megafont használt, és három tárgyat hajított a határrendészekre.” Néhány kérdés azért ezzel a váddal szemben csak felmerül az emberben. Ha Ahmed H. ciprusi állampolgár volt, akkor miért nem vette el? uniós útlevelét és mutatta fel a határon? Európai uniós állampolgároknak ugyanis nem kell „feszültséget oldaniuk” és a határt véd? rend?röket hajigálniuk ahhoz, hogy beléphessenek az Unió területére. Mégis miért tette? Csak nem azt a feladatot kapta valakikt?l, hogy ki-be járkálva vezesse az illegális, magukat igazolni nem hajlandó, ujjlenyomat adását megtagadó migráns csoportokat a célállomások felé? Esetleg csempészként? Alvó terrorista ügynökként? Lehet, hogy az ? feladata volt, hogy *Angela Merkel* színes képével lássa el a felügyeletére bízottakat? Nálunk csak tíz évet kapott, több ország határánál, beleértve az USA-t is, valószín?leg a helyszínen agyonlövik. Ezt csak azért hozom itt fel, mert a jelentés annyira szívén viseli az USA érdekeit, pl. CEU ügyben, hogy érdekkijárásra is bejelentkezett náluk.

Az Európai Unió 2015. december 16-i állásfoglalásának elfogadása óta számos ügyben aggodalmak merültek fel,? folytatja a határozat: *nevezetesen a közpénzek felhasználásával, a civil társadalmi szervezetek és emberijog-véd?k elleni támadásokkal, a menedékkér?k jogaival, a polgárok tömeges megfigyelésével, az egyesülési szabadsággal, a szólásszabadsággal, a médiapluralizmussal és a Népszabadság bezárásával, a romák jogaival, többek között a miskolci romák kilakoltatásával és a roma gyermekek oktatáson belüli szegregációjával, az LMBTI-személyek jogaival, a n?k jogaival, az igazságszolgáltatási rendszerrel, többek között a tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés lehet?vé tételével, a Roma Parlament és a Phralipe Független Cigány Szervezet nem kormányzati szervezetek székhelyükr?l való kényszer-kilakoltatásával és a Lukács Archívum megszüntetésének veszélyével kapcsolatban.*

Ezt szálazzuk szét. Milyen tömeges megfigyelésr?l hadoválnak ezek? Úgy tudjuk, abban az amerikaiak és a németek jeleskednek. Ami a *Népszabadságot*, a pártállam állampártjának a napilapját illeti, szégyen hogy 2017-ben olyan képvisel?k ülhetnek az Európai Parlamentben, akik ki mernek állni egy volt kommunista napilap mellett. Olyan ez, mintha a nácik *Völkischer Beobachterének a* sorsáért aggódtak volna úgy harminc évvel ezel?tt. Persze nekünk is van ebben az ügyben szégyenkeznivalónk, mert már a rendszerváltoztatáskor be kellett volna zárni a lapot, amit a posztkommunisták és liberális csókosaik nem tettek meg, inkább megpróbálták a szocialista utódpárt, az *MSZP* igényeinek megfelel?en átmaszkírozni. 1990-ben helyzeti el?nyéb?l fakadóan a napilapnak még többszázezer olvasója volt, mára azonban töményen veszteségessé vált, a szocialista párt eladta benne a részesedését, és az új tulajdonos a bezárása mellett döntött. Az állam feladata lett volna beavatkozni a szabad piacba? Miért nem karolta fel a lapot maga az Európai Parlament? Vagy a szocialista testvérpártok? Az legalább tiszta helyzetet teremtett volna

A *Roma Parlament* épületét évek óta nem használta az a kiüresedett szervezet, melynek mára tucatnál is kevesebb tagja maradt. Az állam vállalta, hogy felújítja az életveszélyessé vált, romos, ütött-kopott házat és *Roma Kulturális Központot* alakít ki benne. Mi ezzel a probléma? És akkor térjünk rá a *Lukács Archívumra*, ami a *Magyar Tudományos Akadémiához* tartozik, és amelyet egy a Lukács tanítványokat tömörít? alapítvány m?ködtet. Az archívum jöv?jér?l való gondoskodás az ? kompetenciájuk, az államnak ebbe nincs beleszólása. De mióta uniós ügy egy magyar filozófus hagyatékának sorsa? Nyilvánvalóan azért érzi magát az Európai Parlament illetékesnek, mert egy kommunistáról van szó. Nem emlékszem ugyanis, hogy bármely magyar m?vész, vagy gondolkodó hagyatékának sorsáért aggódtak volna. Az ? ingerküszöbüket csak az éri el, ha egy elvtársukról van szó. Emlékezetükbe idézem *Lukács György* egyik aranyköpését: *A legrosszabb kommunizmus is jobb, mint a legjobb kapitalizmus*!

Az unió szerint „*Magyarországon veszélyben vannak a romák, a zsidók és az LMBTI-személyek, valamint a terhes anyák jogai, és a várandós n?k munkahelyi védelme nem megoldott*.” A romák, zsidók és LMBTI (?) személyek együttes említése is csak az uniós nagyon politikailag korrektek számára megengedett. Nem tudom, milyen személyek az LMBTI-k? Nem hiszem, hogy ilyenek léteznének. Szerintem senki méltósága nem redukálható le egy semmit nem jelent? bet?szóra, és semmiképp nem említhet?k cigány és zsidó honfitársainkkal egy szuszra, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy valami kollektív, vagyis közös nevez?re nyomják le ?ket. A cigányságnak és a zsidóságnak is vannak speciális problémái, ezek közül több olyan van, amiben a kormánynak lehet és van is tennivalója. Hasonló az eset az LMBTI(?)k esetében is. De élethelyzetük javítása legtöbbször nem csak, s?t nem els?sorban a kormányzattól függ. Ezért az ilyen sommás megállapítások csak azt az alibi célt szolgálják, hogy az európai parlamenti képvisel?k hitet tehessenek a politikailag korrekt kánon mellett. És akkor jöjjön a kedvencem, a várandós anyákra vonatkozó idiótaság. Ha van ország, ahol odafigyelnek rájuk, az Magyarország. Nálunk a társadalombiztosítás fedezi a terhesgondozást, a véd?n?i hálózatot, a gyest és a gyedet, (férfiak is igénybe vehetik, pedig ?k nem tudnak várandósak lenni) és ezer más juttatás is jár a várandós anyáknak. Ráadásul évtizedek óta. Az összehasonlításban minden európai országgal felvesszük a versenyt. Mégis mit képzel az a sok

tudatlan és tájékozatlan gombnyomó automata, aki a mi pénzünkért ejt?zik évszámra Brüsszelben? Nem kéne egyszer már a körmükre nézni? Azért a rekord fizetésért, amit ott felnyalnak, nem lehetne elvárni, hogy utánanézzenek a dolgoknak?

Jogosan állapította meg Orbán Viktor, hogy ezt a jelentést *Soros György* mondta tollba. Ellenkez? esetben nem vetemedett volna az Európai Parlament arra a példátlan pofátlanságra, hogy gyámság alá helyezze a világ vezet? hatalmát: az *Amerikai Egyesült Államokat*, és magát jelölje ki az USA érdekeinek védelmez?jévé, azzal a nyilvánvaló szándékkal, hogy megszégyenítse. Az Európai Parlament arra szólította fel ugyanis hazánkat, hogy „*haladéktalanul indítson párbeszédet az Egyesült Államok érintett hatóságaival, az amerikai akkreditációval rendelkez? diplomákat kiadó Közép-európai Egyetem jöv?beli m?ködésének biztosítása érdekében, és nyilvánosan vállaljon kötelezettséget arra, hogy az egyetem szabad intézményként Budapesten maradhat*.” Az USA az európai képvisel?k többsége szerint ugyanis nem képes arra, hogy hatékonyan képviselje a saját érdekeit, rászorul tehát az ? gyámkodásukra! Úgy látszik, *Obama* elnök távozása óta az európai vezet?k sportot csinálnak abból, hogy az USA-t megalázzák. Én nem tenném.

Az összes többi kitétel a migráció er?ltetésér?l, a migránsok jogkiterjesztésér?l szól és abból a nyilvánvaló szándékból fakad, hogy elvitassák a szuverén magyar állam jogát ahhoz, hogy területét megvédhesse!

Összefoglalásul álljon itt a Soros által fizetett és mozgatott képvisel?k és az Uniót vezet? csókosok kívánságlistája: Magyarország „*helyezze hatályon kívül a határ?rizeti területen és a menedékjog területén lefolytatott eljárások szigorításával kapcsolatos egyes törvények módosítására irányuló törvényt, és a nemzeti fels?oktatásról szóló törvény módosításáról szóló törvényt, valamint vonja vissza a külföldr?l támogatott szervezetek átláthatóságáról szóló törvényjavaslatot, és haladéktalanul függessze fel a fels?oktatási törvény módosításáról szóló törvényben foglalt valamennyi határid?t.”*

Végezetül vissza Verhofstadthoz: *Egy értékalapú közösség* (Ez lenne az Európai Unió? Vagy a balos internacionálé? Vagy Soros frakciója? Nem fejti ki, ezért vagyok elbizonytalanodva.) *nem t?rhet meg maga között olyan kormányokat, akik ma uralják Magyarországot és Lengyelországot. Az Európai Uniónak a lehet? leggyorsabban életbe kell léptetnie a 7. cikkelyt, az európai tagállamok lehet? legnagyobb többségének támogatásával. Orbán után rá kell fordulnunk Kaczynskire*! [4]

Ez kell még az Uniónak így a *Brexit* után! Ezt is önsorsrontásnak hívják, ahogy azt is, amit a migráns ügyben csinálnak. Hogy klasszikust idézzek a végére: Ingyen senki sem hülye. Feltehet?leg Verhofstadt sem. Soros kasszájából minden bizonnyal jut az ? számára is.

A történelemben a pusztulást
mindig bels? gyengülés, elvirágzás el?zi meg.
Csak ezt követ?en vethet mindennek véget egy küls? lökés.

Jacob Burckhardt

A jelz? valójában fosztóképz?

A fentiek minden kétséget kizáróan bizonyítják, hogy az Európai Unió válságban van. El kéne szánnia magát a változtatásra. De ahhoz, hogy irányt válthasson, tudnia kell, mi az, amit meg kell változtatnia ahhoz, hogy minden a régiben maradhasson. Vagyis, hogy megmaradjon, s?t ha lehet, meger?södjön egymásra ítéltségünk, sorsközösségünk tudata.

Az Unió legfontosabb problémája legitimációs természet?. Ennek fel- és beismerése nélkül, nem lesz meg az a közös alap, amire támaszkodva legy?rhetjük azokat a széttartó er?ket, amelyek mára a közösség puszta létét veszélyeztetik. Az Unióba tömörült országok mindegyike népszuverenitáson alapuló többségi demokrácia. Vezet?i azok a gy?ztesek, akik szabad választásokon kerültek ki a verseng? politikai er?k küzdelméb?l. Újraválasztásuk, vagy leváltásuk, országaik választópolgárainak döntésén alapul.

Az Európai Unió vezet?i nem rendelkeznek a tagállami vezet?khöz hasonlóan er?s legitimációval. Nem

visszahívhatóak, az Unió intézményei nem ismerik az el?rehozott választások intézményét, ami a hatalomban lév?k soron kívüli cseréjét eredményezi bizalomvesztés esetén. A népszuverenitás, az átláthatóság, a visszahívhatóság helyett az Európát uraló elitek hatalmuk bebetonozása érdekében a *jurisztokrácia*, más szóval a jogállam primátusának irányába mozdultak el. Mindenki tapasztalja, hogy napjainkban a demokráciára és a szabad választásokra való hivatkozás kezd kimenni a divatból, helyette a jogállam, a fékek és ellensúlyok lépnek.

A jogállam els?bbsége valójában a népképviselet megkérd?jelezését jelenti, vagyis a nép helytelen, értsd: az elit által nem támogatott döntését hivatott helyrebillenteni. Ilyen próbálkozások történtek a Brexit utáni Angliában, *Trump* megválasztása óta az USA-ban, és számtalanszor az Európai Unióban. Mindezt tetézi, hogy a jogállam mára azt az állampolgári kiszolgáltatottságot jelenti, ami a jogszolgáltatás id?beli és hatáskörbeli kitágításának eredményeként aláássa a demokratikus rendet. Az elitek számára a jog kivételezettséget és sérthetetlenséget biztosít, amit a korrupciós ügyekben érintett nagyjátékosok esetében egyre másra megtapasztalunk. Ahogy az áldozatnak tekintett kisebbségek er?szakos b?ncselekményei esetében hozott felt?n?en enyhe ítéleteket is. Az állampolgároknak emellett a legegyszer?bb esetekben is évtizedes ügymenettel kell számolniuk, mire ítélet születik. A bírák nem egy esetben maguk sem tanúsítanak jogkövet? magatartást, ítéleteik a legritkább esetben állják ki a fellebbezések utáni elbírálást. Nyilvánvaló politikai elfogultságukat az esetek többségében már nem is próbálják leplezni. Igazságszolgáltatásban már régóta nem reménykedik senki, helyette be kellene érnünk azzal a jogszolgáltatással, ami nyilvánvalóan nem minket szolgál. Mindez a demokratikus rendszerek alapjait ássa alá. Az Európai Unió azt az üzenetet közvetíti az európai polgárok felé, hogy akaratuk, véleményük mit sem számít, azt felülbírálják azok a taláros és bürokratikus testületek, akiknek tagjai nem visszahívhatók, és nem tartoznak beszámolással senkinek, nem választottak és nem viselnek felel?sséget.

Mindezt súlyosbítja az a mindennapossá váló tapasztalat, hogy az Unió tagországai között egyesek egyenl?bbnek tartják magukat a többieknél. A nyugati országok, kicsik és nagyok egyaránt, egyértelm?vé tették abbeli meggy?z?désüket, hogy nekik többletjogok járnak, mert fels?bbrend?ek, mint az egykor a vasfüggöny mögé zárt testvéreik. Ennek mélyén az a meggy?z?dés munkál, hogy a gazdagabbaknak nyilvánvalóan több eszük is van. Ja, és ami a f?: igazuk van. Mindenben is. Végül is ?k a történelem jó oldalán állnak, és rendületlenül kitartanak a haladás mellett. Nincs értelme annak, hogy a hidegháborús viszonyok elemzésébe kezdjünk annak bizonyítására, hogy Nyugat-Európa jóléte és erre alapozott jóléti identitása, ami oly magabiztossá teszi ?ket, mennyiben köszönhet? annak a sajátságos viszonyrendszernek, ami a bipoláris világot jellemezte. De arra érdemes lenne figyelniük, hogy a történelemben nincsenek bérelt helyek, és senki sem válthat örökbérletet sem a világ, sem a kontinens vezetésére, s?t az örökös jólétre sem. A kételked?knek elég csak a huszadik századra visszapillantaniuk.

Az Unió népvándorlási hullámmal néz szembe. Demográfiai válság sújtja, miközben túlzott jólétben szocializálódott elitje olyan liberális projekteket er?ltet, amelyek végképp aláássák kontinensünk ellenálló képességét. *Kína*, *India* és az úgynevezett *harmadik világ* a nyugati technológia minden vívmányát magáévá tette, demográfiai feleslege van, elszánt harcosokkal rendelkezik, akik gy?zelemre éhesek. Dolgozni, hódítani, hasítani akarnak, és baromira nem érdekli ?ket, hogy mi inkább ejt?znénk még egy darabig, és különben sem tudunk az általuk támasztott kihívásokkal foglalkozni, mert minden energiánkat az köti le, hogy a *transznem?ek* számára speckó WC-kel lássuk el a nyugati féltekét.

Európának a vasfüggönyön inneni fele nem született bele a jólétbe. Keményen megharcolt mindenéért, amije van. Sokat tanult a nagyhatalmak természetér?l és megértette, hogy a saját érdekeiért neki kell kiállnia. Túl sokáig élt jelz?s demokráciában, ezért jogot formál arra, hogy ezúttal jelz? nélküliben élhessen. Azok, akik évtizedeken keresztül a *népi demokrácia* fels?bbrend?ségér?l papoltak neki, most a *liberális demokrácia* egyedüli üdvözít? voltáról akarják meggy?zni. Sokszor ugyanazok, ugyanolyan agresszíven és ellentmondást nem t?r?en. Kiismertük ?ket. A kommunista diktatúra alatt megtanultuk, hogy a jelz? valójában fosztóképz?.

Kár tehát a g?zért.

[1] (Confronting Europe’s Illiberals
2017 https://www.project-syndicate.org/commentary/hungary-orban-european-union-article-7-by-guy-verhofstadt-2017-05?utm_source=Project+Syndicate+Newsletter&utm_campaign=7ad4f0b43f-sunday_newsletter_28_5_2017&utm_medium=email&utm_term=0_73bad5b7d8-7ad4f0b43f-104778077)

[2] The refugee crisis has shaken Europe to its core, because, rather than taking collective responsibility for managing the flood of migrants and refugees into Europe, we have mostly shifted the burden to frontline countries. This has eroded European solidarity. Likewise, our inability to come together to stop Syrian President Bashar al-

Assad’s war crimes against his own people has left a void that Putin and Iran have filled

[3] http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-%2F%2FEP%2F%2FTEXT+TA+P8-TA-2017-0216+0+DOC+XML+V0%2F%2FHU _

[4] A values-based community has no place for governments such as those that now rule Hungary and Poland. The EU should invoke Article 7 as soon as possible, and with the broadest possible majority among member states. And, after Orbán, we must turn our attention to Kaczy?ski.

http://latoszogblog.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló